

som i Spanien har uppsigt öfver ett ungt fruntimmer och utgör dess sällskap. — 2) (fig. fam.) Qvinna, som vakar öfver en ung flickas kyskhet.

DUETT, dua'tt, m. 3. 1) Sång- eller musikstycke för två röster eller instrumenter. — 2) (fig. fam. skämtv.) Tvist, träta mellan två personer.

DUFBO, n. 4. Bo, som dufvor reda åt sig, antingen i fria tillståndet, eller i ett dufslag.

DUFBONDE, m. 3. pl. — bönder. Dufhane.

DUFFALK, m. 2. Se *Dufhök*.

DUFHALSFÄRGAD, a. 2. Af samma färg som halsen på en dufva, d. v. s. skimrande blå och röd.

DUFHUS, n. 3. Hus, enkom bestämdt för tama dufvors uppfoädande.

DUFHÖK, m. 2. Rosfågel af hökslägtet, ans-lång, näbben svart, kroppen ofvan blågrå eller brungrå, gula ben och svarta klor, stjerten lång och afrundad med hvit spets. Falco columbarius.

DUFKULLA, f. 4. Örtslägte af fam. Primulaceae. Trientalis.

DUFNA, v. n. 1. Blifva dufven. *Drickathar d-t.* — *Dufnande*, n. 4. o. *Dufning*, f. 2.

DUFNING, f. 2. (af *Dufva*, v. n.) 1) (sjöt.) Den rörelse, ett fartyg gör i stark sjögång, då någondera ändan vill taga öfvervigten. — 2) (fig. pop. skämtv.) Stöt, slag, sittopp, som tilldelas någon.

DUFSLAG, n. 3. Litet enkom uppbygdt hus, eller särskilt rum, vanligtvis på en vind, tillredt och bestämdt för tama dufvor, att der hafva sitt tillhåll och häcka.

DUFSTOL, m. 2. Se *Blåklint*.

DUFUNGE, m. 2. pl. — *ungar*. 1) Unge af dufslägtet. — 2) (fig. fam. skämtv.) Oerfaren och enfaldig person. Brukas helst med negation. *Han är ingen d.*

DUFVA, f. 4. 1) Slägte af Gångfåglarna, med en köttig hud öfver näsborrarna, kort, rät, hoptryckt näbb, ben och fötter korta, vingarna temligen långa och andra vingpennan längst. Se vidare Ringdufva, Skogsdufva, Klippdufva. Columba. *Hvit som en d.*, hvithårig. — 2) Figur, liknande en dufva, som flyger längs efter ett utspänd snöre och antänder ett fyrverkeri. — *Ss. Dufart, -hals, -hane, -hona, -kräfva, -slägte, -träck, -vinge, -ägg*.

DUFVA, v. n. 1. (sjöt.) Säges om ett fartygs stötningar upp och ned med för eller akter, i storm.

DUFVEFOT, m. 3. pl. — fötter.

DUFVEKÅL, m. 2. sing. Örten Erysimum officinale.

DUFVELINS, m. 3. (bot.) En art Lins. Eryum hirsutum.

DUFVEN, a. 2. neutr. — *et*. 1) Säges om drycker, isynnerhet af malt, då de förlorat sin rätta smak och lukt. *D-t dricka*. — *Syn. Afslagen*. Natståndet. — 2) (fig.) a) Kräftlös, matt. — *Syn. Se Matt*. — b) Olustig, sömnaktig, till följe af trötthet. — *Syn. Se Olustig*.

DUFVENHET, f. 3. Egenskapen att vara dufven. — *Syn. (fig.) Se Matthet, Olustighet*.

DUFVEÄGG, n. 3. Se *Harpungar*.

DUGA, v. n. 2. Hafva de egenskaper, som fordras, för att vara tjenlig, skicklig, gänelig till något. Säges både om person och sak. *Han, hon d-ger till ingenting. Han d-ger till allt hvad man vill. Han gör aldrig något, som d-ger. Den der stenaren d-ger till byggnadssten.* (Talesätt) *Det d-ger icke*, är icke tjenligt, går icke an; kan icke gillas, godkännas; är af

ingen nytta. *Det d-ger att fresta*, det går an att försöka. (Talesätt) *Han, hon d-ger hvarken att gömma eller kasta bort*, duger till ingenting. — *Syn.* Vara duglig, skicklig, tjenlig, nyttig; Kunna användas, begagnas. [Dåga.]

Anm. *Duga* har i fornspråket betydelsen af *Hjelpa*.

DUGELIG, se *Duglig*.

DUGG, se *Duggregn*.

DUGGA, v. impers. 1. *Det d-r*, faller duggregn. — *Syn.* Duggregna. — *Duggande*, n. 4.

DUGGREGN, n. 3. Så kallas regn, när det faller i mycket små droppar. — *Syn.* Dugg.

DUGGREGNA, v. impers. 1. Se *Dugga*.

DUGLIG, a. 2. Som duger, är skicklig, tjenlig, nyttig. *En d. menniska. Han är d. till allt. Skog, d. till timmer.* — *Syn. Se Skicklig, Nyttig*.

DUGLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara duglig. — *Syn. Se Skicklighet, Nytta*.

DUGLÖS, a. 2. Som saknar duglighet. Brukas endast om person. — *Syn.* Oduglig.

DUGLÖSHET, f. 3. Egenskapen att vara duglös. Säges endast i fråga om person. — *Syn.* Oduglighet.

DUGSE, a. indekl. (uttalas i allmänhet: dåggse) Se *Duglig*. Brukas endast om person. [Dågse.]

DUGTIG, duktig, a. 2. (af *Duga*) Som duger. 1) (om person) a) Ganska duglig, skicklig. *En d. embetsman. En d. karl, qvinna.* — *Syn. Se Skicklig.* — b) Stark. *En d. bärare.* — *Syn. Se Stark.* — c) Käck, tapper, modig. *En d. soldat, krigsman.* — *Syn. Se Tapper.* — d) (i moralisk mening) Redbar. *En d. karl, man.* — *Syn. Bastant, Redbar, Galant, Pålitlig.* — 2) (om sak) a) Stor; mycken. *En d. påk. En d. gädda, öxe. En d. hop. Ett d-t arbete.* — *Syn. Se Stor, Mycken.* — b) Skickligt utförd, väl gjord. *Ett d-t arbete.* — c) Eftertrycklig. *En d. örfil. D-t regn. Ett d-t slagsmål.* (Pop. o. fam.) *D-a tag*, starkt, eftertryckligt. — *Syn. Bastant, Stark, Eftertrycklig.* — d) Som röjer, tillkännagifver godt förstånd eller redbar karakter. *Han har ett d-t hufvud. En d. karakter.* — *Syn. Se Redbar.*

DUGTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara dugtig (bem. 1, a, b, c, d, o. 2, d).

DUGTIGT, adv. 1) Mycket. *En d. stor gädda.* — *Syn. Se Mycket.* — 2) Med kraft, med eftertryck, eftertryckligt. *Han blef d. uppiskad. Han läser, ljuger d. Han tar d. i. Slå honom d. Det blåser, regnar, snöar d.* — *Syn. Starkt, Bastant, Eftertryckligt, Dugtiga tag, Hvasst, Skarpt, Häftigt, Så det tar, käns, Med kraft, Med eftertryck, Groft, Glupskt.*

DUK, m. 2. (af t. *Tuch*) 1) (i allm.) Tyg, väfnad. I denna bem. mindre brukligt, utom i samtoansättningar, såsom: Nättelduk, Hårduk, Kammarduk, m. fl. — 2) Säges om hvarje af de särskilda stycken, som äro i samma väf, afskilda från hvarandra genom border, lister eller ränder, merendels af samma storlek, och ämnade till något visst bruk, såsom till hufvud- ell. halskläden för qvinnor. Kallas så, både då de ännu äro i väfstycket, och sedan de blifvit sålda, urklippta och fällade. *Köpa, fälla, hafva en d. på hufvudet.* — Bildar för denna bem. sammansättningar: Silkes-, Bomulls-, Lärfts-, Kambricksduk, m. fl. — 3) Betäckning, vanligtvis af dräll, som utbreddes öfver ett bord till måltider, eller när kaffe, te serveras, o. s. v. Jfr. *Bordduk. Lägga*